

agentbegrebet. I den forbindelse er justitsministeriet enig med udvalgets flertal i, at det regulerede område kun bør omfatte tilfælde, der er omfattet af det objektive medvirkningsbegreb i straffelovens § 23. Justitsministeriets lovforslag (§ 754 a og § 754 e) er udformet i overensstemmelse hermed.

3.3. Inden for det område, som er omfattet af lovreguleringen, bør der efter udvalgets opfattelse i loven opstilles *visse betingelser, som skal være opfyldt, for at politiet kan iværksætte agentvirksomhed.*

Hertil kommer, at visse typer af agentvirksomhed helt bør være forbudt (det såkaldte provokationsforbud – i betænkningen også betegnet som den øvre grænse). Der henvises om dette spørgsmål til nedenfor pkt. 3.4.

Udvalget foreslår for det første (side 174–175), at der, som betingelse for at der kan iværksættes en agentaktion, bør stilles særlige krav til styrken af politiets *mistanke*.

Det er efter udvalgets opfattelse ikke tilstrækkeligt at angive, at der skal være mistanke om, at en lovovertrædelse er begået eller forsøgt, men der må tillige stilles visse krav til denne mistankes styrke. Meningen er, anfører udvalget, at mistanken skal være underbygget af oplysninger af objektiv art, f.eks. observationer eller vidneforklaringer, herunder en meddelers oplysninger til politiet.

Udvalget stiller på denne baggrund forslag om, at det (i § 754 a, nr. 1) opstilles som en betingelse for at iværksætte en agentaktion, at der er en særlig bestyrket mistanke om, at lovovertrædelsen er ved at blive begået eller forsøgt.

Udvalget har indgående drøftet, om der er behov for i loven at stille krav om, at mistanken skal angå bestemte *typer af lovovertrædelser*. Selv om agenter navnlig har været anvendt i narkotikasager, finder et *flertal* på 6 medlemmer af udvalget, at problemerne omkring agentvirksomhed ikke er specifikke i narkotikasager, og at debatten om politiets anvendelse af agenter kan blive påført nogle ikke ganske relevante synspunkter ved at blive ført udelukkende med disse sager for øje.

Udvalgets flertal henviser i den forbindelse også til, at der også uden for narkotikaforbrydelse områder vil kunne være behov for agentvirksomhed fra politiets side, f.eks. sager om økonomisk kriminalitet. Flertallet finder, at ønsket om at begrænse anvendelsen af agenter vil blive tilgodeset, bl.a. ved udvalgets øvrige forslag, uden at det er nødvendigt at opstille et rigoristisk kriminalitetskrav. Et *mindretal* på et medlem af udvalget finder i modsætning til flertallet, at det bør være en betingelse for at anvende agenter, at mistanken angår

overtrædelse af straffelovens § 191 eller lov om euforiserende stoffer.

Der er i udvalget enighed om, at der ved siden af mistankekravet, som betingelse for at politiet kan anvende agent, bør opstilles et *indikationskrav* om, at andre efterforskningskridt ikke vil være egnede til at sikre bevis i sagen (§ 754 a, nr. 2). Der henvises til betænkningen, side 175–176.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets synspunkter om, at der som betingelse for agentanvendelse bør opstilles mistanke- og indikationskrav. Justitsministeriet har endvidere fulgt udvalgsflertallets opfattelse, hvorefter der ikke bør opstilles et særligt kriminalitetskrav. Justitsministeriet kan i den forbindelse tiltræde udvalgets forslag med hensyn til udformningen af mistanke- og indikationskravene i § 754 a, hvorefter andre efterforskningskridt ikke må være egnede til at sikre bevis i sagen.

3.4. Strafferetsplejeudvalget har i betænkningen, side 162–168, overvejet, hvorledes man i lovteksten bør fastsætte grænsen mellem tilladelig og forbudt agentvirksomhed (*den såkaldte øvre grænse eller provokationsforbudet*). Der er enighed i udvalget om at beskrive denne grænse således, at agentens indflydelse på den straffbare handlings udførelse eller fortsættelse *ikke må medføre en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed* (§ 754 b, stk. 1).

Udvalget fremhæver, at man herved giver mulighed for at få dækket det behov, der i praksis – navnlig i narkotikasager – har været for politiet til ved hjælp af agenter at afsløre den kriminelle aktivitet og dens bag- eller gerningsmænd. Kriminaliteten bringes nemlig til udførelse på en sådan måde og på et sådant tidspunkt og sted, som politiet i forvejen er forberedt på, og hvor man derfor kan iagttage, hvad der sker, og gribe ind for at forhindre den videre udspreddning af narkotika.

På den anden side følger det af denne grænse- dragnings, at politiet ikke ved agentens virksomhed må anstifte en lovovertrædelse, som ikke i forvejen er ved at blive begået eller forsøgt. Politiet må heller ikke øve en sådan indflydelse på en lovovertrædelse, der er ved at blive begået eller forsøgt, at den ændrer sig til en lovovertrædelse af en anden art. Herved ville der jo ske en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed.

Udvalget har samtidig drøftet, om der – af hensyn til provokationsforbudets overholdelse – i loven bør stilles særlige krav til agentens personlige forhold. Udvalget fremhæver i den forbindelse, at der på den ene side må stilles forskellige kvalifika-